

Til den højtærede Trafikminister, hvem jeg ikke skal besvære med noget som helst vedrørende Jernbaner eller sligt — København har jo ikke Trang til noget saadant —, har jeg at sige nogle faa Ord vedrørende Telegrafvæsenet. Paa min Anmodning rejste i sin Tid det daværende ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard) Spørgsmaalet om de unge Telegrafbude, de cyklende Drengene, som Staten antager til Telegrafbude. Senere har det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) taget det samme Spørgsmaal op, og det nævnte ærede Medlem fra Slagelse og jeg har ogsaa berørt det senere. Forholdet her er ikke til at opretholde, saaledes som det er nu. Staten tager en Række finke Drengene fra Kommuneskolerne, præmierede Drengene, naar de er 14 Aar gamle, straks naar de kommer ud af Skolen, til Statens Tjeneste, lønner dem med 30—40 Kr., indtil 50—60 Kr. om Maaneden, tager en Del af denne Lønning fra dem igen som Procentafdrag, og hvis de ikke falder af paa Halvvejen, beholder den dem, til de er 22 Aar, og saa sender den dem ud paa Gaden. De tages bort fra det faguddannede Arbejde; de udsættes for alle de Farer, en Hovedstads omflakkende Liv medfører, og saa sendes de, naar de er ude over den Alder, hvor de kan uddannes til faglært Arbejde, ud paa Gaden og kan saa se at finde andet Erhverv. Jeg er blevet op'yst om en ung Mand, der ved Hjælp af de Penge, han selv har sammensparet gennem Procentafdraget, — det er mig opgivet til ca. 650 Kr. —, gik 1½ Aar arbejdsløs. Jeg har i Dag hørt om en anden, der gik ½ Aar arbejdsløs og saa fik Arbejde ved et Tilfælde. Dette Forhold er ikke fra Statsmagtens Side noget moralsk Forhold. Det er et Forhold, som Staten ikke kan blive ved med at opretholde. Paa Grund af de gentagne Klager derover er der nu indført følgende: Naar de unge Mennesker bliver 22 Aar, bliver de uden Pardon sendt væk fra Telegrafvæsenet, men *hvis de har været Soldater*, faar de en fortrinsvis Ret til at komme ind ved Post- og Jernbanevæsenet. Men samtidig fastholdes det, at Afgang i de voksne Telegrafbuders Rækker ikke erstattes med voksne Bude, men med Cykledrengene.

Ogsaa andre Lande har dette Forhold til Undersøgelse, og ogsaa i andre Lande har

det vist sig, at Statsmagten ikke i Længden vil være bekendt at opretholde det. I England er man gaaet to Veje. Enten sender man der Drengen bort, naar han er 16 Aar gammel, i den Tanke, at han i saa Tilfælde dog endnu kan komme ind i et faglært Arbejde, som han kan blive ved, eller ogsaa indretter man Skoler for dem, hvor disse Drengene bliver udlært til at indtræde i Statstjeneste, og da ikke i de egentlige Funktionærklasser, men de faar Mulighed for gennem lavere Grader til at begynde med at arbejde sig ind i Overklasserne, som vi vel kan kalde dem, for derefter, hvis de aflægger de nødvendige Prøver, at kunne gaa over i de helt overordnede Embedsmænds Rækker. Man har Eksempel paa, at en saadan Dreng, som var begyndt ved Postvæsenet, er naaet lige op henimod Toppen af det engelske Postvæsen. Hvorvidt nogen af disse to Løsninger er den, Staten bør standse ved, tør jeg ikke udtale mig om, og det er ogsaa kun for at give et Vink desangaaende, at jeg har omtalt disse engelske Forhold; men selve Forholdet, at Staten tager ud af Skolen de finkeste Drengene i Fjortenaarsalderen, den kan faa fat i, og sender dem bort blottede for Eksistensmidler til mere end nogle faa Maaneder i en Alder, da de ikke kan komme ind i et faglært Arbejde, det bør ikke kunne fortsættes.

En Del af den sociale Lovgivning hører jo i Øjeblikket ind under Justitsministeriet, og det er en almindelig Opfattelse, at den Del af denne Lovgivning, som vedrører Opdragelse af Børn og unge Mennesker, ikke burde blive under Justitsministeriet. Man kan jo tvistes om, hvorvidt Indenrigsministeriet eller Kultusministeriet bliver det rette Sted, hvor det skal hen, men at det ikke bør og ikke kan blive under Justitsministeriet, naar det endelig kommer til den Sammenstilling og Sammenfatning af den sociale Lovgivning, som har været paa Tale i de senere Aar, vil jeg anse for givet. Imidlertid er det Justitsministeriet, man maa henvende sig til i Øjeblikket, og jeg vil da gerne med Hensyn til Overværgeraadet sige et Par Ord.

Den Papirmæssighed, den Fjernhed fra Livets Krav, den Henholden sig til Bogstavet og det Kontorsyn, som i Øjeblikket findes i Overværgeraadet — dets Personers Elsk-